

Štev. 3.

V Ljubljani, 1. sušca 1911.

Leto XII.

Medved Marko.

Glej, mamka je tvoja odšla na goré
po Čadico našo na pašo,
lepo se je skrila na vrhu goré,
ukrala je Čadico našo.

Oj, Marko, ti čakaš v votlini pa sam,
a noč že krog tebe mrači se —
ne vidiš, kdo tiho zdaj k tebi gre v vas?
Potuhni se, Marko, pa skrivaj se!

Ni mamka prinesla ti Čadice v dar,
naš očka so tebe ukrali;
za štiri cekine, za kučmo novó
so stričku Poličku te dali.

Res, striček Poliček kaj umen je mož:
kako ti igra dudeldaje!
Oj, Marko, le lepo poslušaj ga zdaj
in pleši, kar plešeš najraje!

Lepo se zavrti, pa ne godrnjaj!
Za hrbtom, glej, striček bič dviga!
In v nosu ta prstan, oj, prstan bleščoč
k veselemu plesu te vžiga.

Zdaj plešeš pred nami — hopsasa —
da radosti polno je lice,
in v polhovko stričku Poličku leté
kot bele snežinke petice.

Ti plešeš zdaj, Marko... A tvoje oči
so solzne in tiho proseče;
mi ploskamo, tebi se smejemo,
saj srce nam polno je sreče.

Pa tebe, oj, Marko, ne vpraša nihče,
če srce se morda ti joče,
če k mamiči daleč na sive goré
zdaj hrepeni srce ti vroče.

Ah, mamka je daleč in daleč goré,
verig te nihče več ne reši —
do smrti boš čul dudeldaje samo:
Le pleši, naš Marko, le pleši! . . .

Da mamka ni tvoja šla Čade nam krast,
pač zdaj bi v tujini ne hiral:
svoboden bi plesal po rodnih gorah,
a veter bi pesmi ti sviral . . .

Jos. Vandot.

